

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 23 września 1982 r.

Nr 22

TREŚĆ:
Polz.:

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ.

188 — z dnia 16 września 1982 r. w sprawie inwalidów i osób niepełnosprawnych 233

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

189 — nr 179 z dnia 16 sierpnia 1982 r. w sprawie zasad udzielania nauczycielom urlopów na kształcenie się, w celach naukowych, artystycznych, oświatowych i z innych ważnych przyczyn oraz ulg i świadczeń związanych z tym kształceniem 234

190 — nr 180 z dnia 16 sierpnia 1982 r. w sprawie określenia zasad korzystania przez nauczycieli oraz ich współmałżonków z ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami 235

191 — nr 199 z dnia 6 września 1982 r. zmieniająca uchwałę w sprawie ekonomicznych warunków i pomocy Państwa dla rozwoju rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz utworzenia Funduszu Postępu Gospodarczego 238

192 — nr 200 z dnia 6 września 1982 r. zmieniająca uchwałę w sprawie ekonomicznych warunków i pomocy Państwa dla rozwoju działalności gospodarczej jednostek organizacyjnych zrzeszonych w Centralnym Związku Kółek i Organizacji Rolniczych 236

ZARZĄDZENIE

193 — Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 1982 r. w sprawie rozliczania kosztów działalności inwestycyjnej 236

188

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 16 września 1982 r.

w sprawie inwalidów i osób niepełnosprawnych.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — uznając, iż inwalidom i osobom niepełnosprawnym należy zapewnić możliwość pełnego uczestnictwa w życiu zawodowym i społecznym — stwierdza, że warunków tego uczestnictwa inwalidom i osobom niepełnosprawnym nie zapewnia się jeszcze w stopniu należyтым. Sejm zwraca się zatem do Rządu o pilne przygotowanie odpowiednich aktów prawnych oraz podjęcie działań praktycznych w sterze gospodarki i administracji państwowej, które by zapewniły możliwość pełnego włączenia się inwalidów i osób niepełnosprawnych do życia zawodowego i społecznego oraz przyjęcia im z pomocą w zakresie zaspokajania ich potrzeb bytowych, socjalnych i kulturalnych.

W szczególności zapewnić należy pomoc i uprawnienia w celu zniwelowania utrudnień wynikających z ograniczenia sprawności inwalidów i osób niepełnosprawnych zarówno w stosunku do dzieci, jak i do dorosłych. Konieczne jest m.in. zapewnienie wzmożonej pomocy pedagogicznej, dostosowanej do charakteru niesprawności, pozwalającej na wszechstronny rozwój osobowości, a w stosunku do niepełnosprawnych dzieci i młodzieży — zapewnienie uczęszczania do powszechnie dostępnych przedszkoli i szkół, zachowując dla dzieci, dla których jest to niezbędne z uwagi na ich upośledzenie, realizowanie obowiązków szkolnego w specjalnych placówkach oświatowo-wychowawczych.

Inwalidów i osoby niepełnosprawne należy otoczyć wzmożoną opieką lekarską i zapewnić im korzystanie ze świadczeń rehabilitacyjnych już od urodzenia, co ma na celu usprawnienie lub zapobieganie pogłębianiu się niesprawności.

Trzeba zapewnić wszechstronną opiekę nad rodzinami niepełnosprawnymi oraz włączyć te rodziny w system rewalidacyjno-opiekunicy. Niezbędne jest wyposażenie inwalidów w odpowiednie pomoce techniczne, umożliwiające wykonywanie czynności życia codziennego, pobieranie nauki i wykonywanie pracy zawodowej.

Inwalidom i osobom niepełnosprawnym zapewnić należy możliwość realizowania prawa do pracy, w zakresie odpowiadającym ich uzdolnieniom, kwalifikacjom i stanowi zdrowia. W tym celu zapewnić trzeba odpowiednie ich przygotowanie do pracy zawodowej, a także zatrudnianie w otwartych zakładach pracy, przy zapewnieniu dla tych zakładów odpowiednich preferencji, np. podatkowych. Szczególne zadania w tym zakresie spoczywają na spółdzielniach inwalidów, którym przyznane priorytety zaopatrzeniowe i finansowe powinny stwarzać pełne możliwości zwiększania miejsc pracy dla inwalidów.

Rehabilitacja oraz pełne zatrudnienie inwalidów powinny być podstawowymi zadaniami spółdzielczości inwalidów.

Inwalidom i osobom niepełnosprawnym należy zapewnić zaspokojenie innych podstawowych potrzeb życiowych, poprzez organizację służb środowiskowych oraz odpowiednie świadczenia socjalne, w tym renty dla inwalidów, także tym, którzy nigdy nie mogli podjąć pracy, a również pomoc w innych formach, konieczną dla zaspokojenia codziennych potrzeb bytowych, np. domową pomoc pielęgniarstwa, pomoc prawną itp.

Sejm podkreśla konieczność zapewnienia inwalidom i osobom niepełnosprawnym odpowiednich warunków

mieszkańczych, m. in. poprzez zaliczenie ich do osób mających pierwszeństwo w uzyskiwaniu mieszkań, wprowadzenie ułatwień przy ich zamianie, przyznawanie w uzasadnionych przypadkach dodatkowej powierzchni mieszkaniowej oraz dostosowywanie mieszkań do potrzeb inwalidów i osób niepełnosprawnych. Przy projektowaniu budynków mieszkalnych, jak również budynków użyteczności publicznej, powinny być brane pod uwagę potrzeby inwalidów i osób niepełnosprawnych.

Dla zapewnienia stałej dbałości o sprawę tej grupy obywateli Sejm uznaje za celowe powołanie przy Prezisie Rady Ministrów bądź przy Radzie Ministrów organu doradczego i opiniotwórczego, stwarzającego płaszczyznę współdziałania w sprawach inwalidów i osób niepełnosprawnych, w postaci Rady do Spraw Inwalidów i Osób Niepełnosprawnych, w skład której weszłyby przedstawiciele właściwych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej, organizacji społecznych reprezentujących środowiska inwalidów i osób niepełnospraw-

nych oraz przedstawiciele nauki. Uznaje się też za uzasadnione utworzenie Centralnego Funduszu Rehabilitacji dla finansowania ośrodków rehabilitacji i produkcji sprzętu rehabilitacyjnego, tworzenia miejsc pracy chronionej organizowania i zapewniania innej pomocy dla inwalidów i osób niepełnosprawnych.

Sejm zwraca się do Rządu o przedstawienie propozycji realizacji programu rządowego dotyczącego inwalidów i osób niepełnosprawnych oraz odpowiednich rozwiązań legislacyjnych w tym zakresie.

Uznając potrzebę budzenia zainteresowania społeczeństwa problemami inwalidów i osób niepełnosprawnych, Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zwraca się do wszystkich obywateli, instytucji i organizacji, aby w praktycznej swej działalności przejawiały należytą troskę o potrzeby tej grupy ludzi i czyniły wszystko, co inwalidom i osobom niepełnosprawnym zapewni pełną integrację ze społeczeństwem.

Marszałek Sejmu: S. Gucwa

189

UCHWAŁA Nr 179 RADY MINISTRÓW

z dnia 16 sierpnia 1982 r.

W sprawie zasad udzielania nauczycielom urlopów na kształcenie się, w celach naukowych, artystycznych, oświatowych i z innych ważnych przyczyn oraz ulg i świadczeń związanych z tym kształceniem.

Na podstawie art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przepisy uchwały mają zastosowanie do nauczycieli, którzy odbywają naukę na podstawie skierowania organu bezpośrednio nadzorującego szkołę.

§ 2. Nauczycielom ubiegającym się o przyjęcie na studia w szkole wyższej przysługuje na podstawie udokumentowanych wniosków płatne zwolnienie od pracy na czas niezbędny do załatwienia formalności związanych z przyjęciem na studia i na przystąpienie do egzaminów wstępnych w wymiarze 6 dni roboczych.

§ 3. 1. Nauczycielom odbywającym studia wieczorowe lub zaoczne w szkołach wyższych przysługują płatne urlopy szkoleniowe w każdym roku studiów, przeznaczony na udział w obowiązkowych zajęciach oraz na przygotowanie się i przystąpienie do egzaminów w wymiarze:

- 1) na studiach zaocznych — 28 dni roboczych,
- 2) na studiach wieczorowych — 21 dni roboczych.

2. W ostatnim roku studiów, niezależnie od urlopów przewidzianych w ust. 1, przysługuje dodatkowo 21 dni roboczych płatnego urlopu na przygotowanie pracy magisterskiej (dyplomowej) oraz przystąpienie do egzaminu magisterskiego (dyplomowego).

3. Jeżeli ostatni rok studiów w szkole wyższej trwa tylko jeden semestr, płatny urlop szkoleniowy, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, ulega skróceniu o połowę.

§ 4. Nauczycielom, którzy przystępują do egzaminów z zakresu programu określonego kierunku studiów wyższych jako eksterniści, przysługują płatne zwolnienia od pracy na czas niezbędny do przystąpienia do tych egzaminów. Na przygotowanie pracy magisterskiej (dyplomowej) nauczycielom tym przysługuje ponadto 10 dni roboczych płatnego urlopu szkoleniowego.

§ 5. Nauczycielom odbywającym naukę w zaocznych lub wieczorowych studiach nauczycielskich albo studiach

wychowania przedszkolnego przysługuje płatny urlop szkoleniowy w wymiarze 21 dni roboczych w każdym roku nauki.

§ 6. 1. Nauczyciele określani w § 3 i 5, którzy nie zaliczyli roku studiów, tracą prawo do ulg i świadczeń przewidzianych w uchwale na okres powtarzania roku studiów.

2. Organ nadzorujący szkołę może przyznać nauczycielowi, o którym mowa w ust. 1, ulgi i świadczenia przewidziane w uchwale, jeżeli nauczyciel powtarza rok z powodu choroby lub innych wypadków losowych.

3. Nauczyciel powtarzający rok studiów, który nie uzyskał ulg i świadczeń w trybie określonym w ust. 2, ma prawo do bezpłatnych zwolnień od pracy na czas obowiązkowych zajęć i egzaminów.

§ 7. Jeżeli nauczyciel zachoruje w czasie trwania urlopu szkoleniowego, a jego niezdolność do pracy wskutek choroby trwa nieprzerwanie nie mniej niż 3 dni, należy — w zależności od wniosku nauczyciela — przedłużyć okres urlopu szkoleniowego o okres niezdolności do pracy albo części urlopu szkoleniowego nie wykorzystanej z powodu niezdolności do pracy udzielić w terminie późniejszym.

§ 8. Nauczyciele otrzymują nagrody z tytułu uzyskiwania dobrych wyników w nauce na zasadach powszechnie obowiązujących.

§ 9. Nauczycielom odbywającym naukę systemem wieczorowym w szkołach wyższych oraz w szkołach, o których mowa w § 5, dyrektorzy szkół, na wniosek nauczyciela udokumentowany zaświadczeniem stwierdzającym, w jakich dniach tygodnia odbywają się zajęcia na studiach oraz czas ich rozpoczynania, ustalą taki rozkład godzin pracy, aby uczestnictwo w zajęciach w szkole nie powodowało konieczności zwalniania z realizacji obowiązującego wymiaru zajęć.

§ 10. 1. Nauczycielom odbywającym studia wyższe oraz nauczycielom, o których mowa w § 5, przysługuje